

– Тато! – скрикнув Ромко. Він ухопив мішечок і відразу побіг до дверей, а за ним всі хлопці, Дарія і пані Семенчук. Та перед дверима стояв не пан Семенчук, а Валерій, сусід Ромка.

– Вибачте, що не встиг до парку. Дуже довго їхав автобусом додому від стоматолога.

– Хочеш сказати від *дентиста*, – поправив його Ромко.

– Ти може ходиш до *дантиста*, – всміхнувся Валерій, – але я ходжу до *стоматолога*. – Він підморгнув у Ромкову сторону.

Валерій, який щойно два роки тому приїхав до Канади з України, часто доброзичливо сперечався з Ромком про правильну мову.

– Там, здається, якась велика аварія, – Валерій продовжував. – Всюди поліцейські машини, в центрі міста дороги перегороджені. Не знаю, що там сталося. Побачив ваші спортивні сумки й велосипеди перед хатою, то й зайшов.

Ромко хотів, як звичайно, сказати Валерієві, що він тепер живе в країні *поліційних авт, роверів і спортових торбів, а не поліцейських машин, велосипедів і спортивних сумок*, але цього разу не мав нагоди, бо хлопці почали говорити всі нараз:

– монети Ріхтера. . .

– Ньюнка знайшов між куртками . . .

– велика крадіж у музеї . . .

– і срібні чаші Шарлеманя . . .

Валерій стояв і слухав хлопців, але не міг нічого розібрати. Дарія і пані Семенчук також безуспішно пробували зрозуміти, про що йде мова.

– Тихо! – гостро сказав Ромко.

Хлопці втихли.

– Я розкажу все від початку.